

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Dagmar Hanákové a soudkyň JUDr. Aleny Macečkové a Mgr. Karly Nekolové ve věci žalobce **Komerční banka, a.s.**, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 33 čp. 969, IČ: 45317054, zastoupeného JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Praha 4, Vyskočilova 1326/5, proti žalovanému **Jiřímu S.**, nar. xxx, evidovanému k pobytu na adrese xxx, **o zaplacení částky 40.227,07 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 22.5.2014, č.j. 120EC 408/2011-67,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu na zaplacení částky 40.227,07 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1.6.2011 do zaplacení, úroku

z prodlení 1.312,84 Kč, úroku 19,9% z 39.407,07 Kč od 1.6.2011 do zaplacení, úroku 5.124,37 Kč a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, jímž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení. Oponuje závěru o neunesení břemene důkazního k předčasné splatnosti úvěru, argumentoval, že okresní soud porušil ust. § 43 odst. 1 o.s.ř., pokud jej nevyzval k předložení důkazu o odeslání odstoupení od úvěrové smlouvy, jestliže v řízení zcela nečinný žalovaný tuto okolnost nečinil spornou, pak soud porušil princip rovného postavení účastníků, přičemž odstoupení od smlouvy, byť bez důkazu o jeho doručování, bylo v řízení předloženo. Podle ujednání v článku III.1 smlouvy byl žalovaný povinen hradit měsíční splátky vždy ve výši jedné desetiny z vyčerpané a nesplacené jistiny úvěru, konkrétní výše měsíční splátky mu byla oznamována v periodickém výpisu z kartového účtu, k datu zesplatňujícího výpisu, tj. 12.11.2010 činila čerpaná částka 37.407,07 Kč, takže ke dni zahájení řízení byly splatné více než dvě třetiny jistiny a v době rozhodování soudu již byla splatná celá vyčerpaná částka. Za této situace se soud měl zabývat nastalou splatností dluhu podle splatnosti jednotlivých splátek úvěru, přičemž k tomu žaloba obsahovala pro rozhodnutí věci všechny významné skutečnosti. Přdestřel, že bylo-li prokázáno uzavření smlouvy a čerpání peněžních prostředků, pak zamítnutí nároku je překvapivé, nespravedlivé, nárok měl být v krajním případě posouzen jako bezdůvodné obohacení, k tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.11.2006, sp.zn. 33Odo 1310/2004.

Vyjádření k odvolání podáno nebylo.

Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu spolu s řízením předcházejícím dle občanského soudního řádu ve znění platném do 31.12.2013 (článek II., bod 2. zákona č. 293/2013 Sb.) a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Z obsahu spisu se podává, že v řízení zahájeném 27.6.2011, žalobce vymáhá částku 40.227,07 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1.6.2011 do zaplacení, na tomto úroku 1.312,84 Kč, 19,9% úrok z 39.407,07 Kč od 1.6.2011 do zaplacení a na tomto úroku 5.124,37 Kč. Skutkově tvrdil, že na základě smlouvy o úvěru ke kreditní kartě ze dne 30.6.2004 poskytl žalovanému úvěrový rámec do výše 20.000,- Kč a vydal mu kreditní kartu, žalovaný se zavázal poskytnuté peněžní prostředky splácet v měsíčních splátkách ve výši jedné desetiny čerpané jistiny a zaplatit 19,9% úroky. Pro prodlení byl žalovaný vyzván k okamžitému splacení celé pohledávky ve lhůtě do 29.10.2010, pro nesplnění této povinnosti žalobce dopisem ze dne 29.10.2010 od smlouvy odstoupil. Ke dni 31.5.2011 činil dluh 40.227,07 Kč, z toho jistina 39.407,07 Kč a poplatky 820,- Kč, k témuž dni vyčíslený úrok z úvěru činí 5.124,37 Kč a úrok z prodlení 1.312,84 Kč. Doplnil, že na celkový úrok z poskytnutých peněžních prostředků za dobu od 22.7.2004 do 26.10.2010 ve výši 26.408,98 Kč žalovaný zaplatil 21.284,61 Kč, úrok z prodlení z nezaplacené jistiny ve výši 39.407,07 Kč za dobu od 25.10.2010 do 31.5.2011, z omeškané splátky (vždy v konkrétní výši) splatné 24.2.2009 a zaplacené 25.11.2009, splatné 26.6.2010

a zaplacené 27.6.2010, splatné 25.8.2010 a zaplacené 26.8.2010, činil 1.195,92 Kč, úrok z prodlení z úroků (rovněž za konkrétní dobu z konkrétních částek) činil 205,20 Kč, zaplaceno bylo 6,67 Kč, neuhrazeno zůstalo 1.312,84 Kč. Poplatky v celkové výši 820,- Kč sestávají z poplatků za 2 upomínky po 400,- Kč a odměny z úvěrového účtu ve výši 20,- Kč. Žalovaný se ve věci nevyjádřil.

Okresní soud vyšel ze zjištění o uzavření smlouvy o poskytnutí úvěru prostřednictvím kreditní karty s úvěrovým rámcem 20.000,- Kč, splatným vždy k 25. dni v měsíci ve splátkách ve výši jedné desetiny vyčerpané jistiny úvěru za úrok 19,9%, sjednání poplatku za upomínku 400,- Kč a za správu úvěrových zdrojů 20,- Kč měsíčně. Kreditní karta byla žalovanému vydána 14.7.2010, prodlení s plněním nastalo dle skutkových tvrzení žalobce. Žalobce vyhotovil odstoupení od této smlouvy 29.10.2010. Okresní soud po právní stránce dovodil platnou smlouvu o úvěru dle § 497 obchodního zákoníku a při závěru, že žalobce neunesl břemeno důkazní k tvrzení o splatnosti úvěru na základě odstoupení od smlouvy z 29.10.2010, neboť neprokázal dojití tohoto právního úkonu do dispoziční sféry žalovaného, přičemž jiné okolnosti vedoucí k závěru o splatnosti uplatněné pohledávky zjištěny nebyly, byla žaloba zamítnuta s konstatováním, že žalobce se k jednání nedostavil, nemohlo mu tak být poskytnuto poučení dle § 118a odst. 3 o.s.ř.

V odvolacím řízení žalobce k výzvě soudu uvedl, že dodejku k odstoupení od smlouvy ze dne 29.10.2010 nemá k dispozici.

Krajský soud má za správná skutková zjištění okresním soudem učiněná ze smlouvy o úvěru ze dne 23.6.2004, oznámení banky, přehledu poplatků, potvrzení o vydání kreditní karty, historického výpisu z účtu, odstoupení od smlouvy z 29.10.2010, rovněž právní posouzení závazkového vztahu jako platné smlouvy o úvěru uzavřené dle § 497 obchodního zákoníku, na odůvodnění rozsudku okresního soudu v tomto rozsahu odkazuje.

Smlouva o úvěru byla uzavřena mezi žalobcem v postavení dodavatele, žalovaným v postavení spotřebitele, jak plyne z jejího záhlaví z označení stran, součástí smlouvy učinili podmínky pro vydávání a používání kreditních karet a přehled poplatků, které žalovaný obdržel. Bylo dohodnuto, že banka je oprávněna od smlouvy odstoupit, pokud dlužník zejména poruší svou povinnost a neprovede úhradu jedné nebo více splátek jistiny nebo úroku. Banka je pak oprávněna uvést ihned všechny vydané karty na stop list, odstoupení je účinné doručením dlužníkovi, odstoupením nastává splatnost všech závazků dlužníka ze smlouvy včetně úroků (bod 16.3. a 7.2. podmínek). Strany si ujednaly, že doručování bude banka provádět na adresu dlužníka uvedenou ve smlouvě či bance sdělenou.

Krajský soud rovněž souhlasí, že strany uzavřely platně v souladu s ust. § 497 obch. zák. smlouvu o úvěru, část jejího obsahu určily odkazem na podmínky pro vydávání a používání kreditních karet dle § 273 odst. 1 obch. zák. Odvolací soud nečinil žádná skutková zjištění ze Všeobecných obchodních podmínek pro vedení účtů klientů, když tyto podmínky se dle obsahu smlouvy o úvěru součástí

předmětného závazkového vztahu nestaly a ani u jednání odvolacího soudu se žalobce nebyl schopen vyjádřit k tomu, jakým způsobem se tak dle jeho tvrzení mělo stát a jakou konkrétní skutečnost hodlá těmito podmínkami prokazovat.

Žalobce se v řízení domáhal zaplacení celého zůstatku úvěru z důvodu tvrzeného zesplatnění v důsledku odstoupení od smlouvy. Za této situace nese břemeno důkazní nejen k tvrzení o tom, že byly splněny předpoklady pro odstoupení od smlouvy, ale zejména pak k tvrzení o tom, že právní úkon odstoupení (alespoň) odeslal na adresu žalovaného, jež byla pro doručování stranami v bodu 17 podmínek dohodnuta, tj. že postupoval podle této autonomní normy. Lze pouze podotknout, že odstoupení od smlouvy odkazuje na článek VI. podmínek k osobním kreditním kartám, takový článek se v těchto podmínkách nenachází a pokud je obsažen v bodu VI. Všeobecných obchodních podmínek pro vedení účtů, pak k těmto podmínkám lze odkázat na závěr shora učiněný.

Jestliže si žalobce, jak výslovně v odvolacím řízení uvedl, důkaz k tvrzení o odeslání odstoupení od smlouvy neuchoval (a jiné důkazy v prvostupňovém řízení neoznačil), pak okresní soud správně dovodil, že žalobce neunesl břemeno důkazní ke vzniku tvrzeného nároku a výtky odvolatele, že měl být soudem I. stupně poučen dle § 43 odst. 1 o.s.ř. jsou z pohledu civilního práva procesního nejen nesprávné, ale i zcela nedůvodné. Zakotvil-li žalobce sám do formulářových podmínek účinnost odstoupení od smlouvy okamžikem doručení druhé smluvní straně i způsob doručení, pak bylo na něm jako profesionálovi, aby podle těchto ujednání postupoval a potřebný důkaz si uchoval. Okolnost, že žalovaný mlčí o určité rozhodné skutečnosti, neznamena, že by tato skutečnost byla v soudním řízení prokázána (neplatí totiž, že kdo mlčí, souhlasí), tato okolnost nic nemění na důkazním břemeni žalobce a soud je povinen provedené důkazy vždy hodnotit. Takový postup soudu je souladný se zákonem a usuzovat z něj na porušení zásady rovnosti stran nelze.

Okresní soud ani nepochybil, pokud uplatněný nárok neposuzoval jako nárok na zaplacení smluvených splátek, a to již z toho důvodu, že takový nárok žalobce v řízení neuplatnil, opačný postup by byl porušením ust. § 153 o.s.ř.

K tomu odvolací soud dodává následující:

Podle dohody stran měly být peněžní prostředky spláceny měsíčně ve výši jedné desetiny vyčerpané jistiny úvěru a placen úrok, dlužník souhlasil s úhradou automatickým převodem z jeho účtu (tzv. inkasem prováděným bankou), na němž se zavázal mít dostatek finančních prostředků. V bodu 5 podmínek bylo ujednáno, že výše splátky se stanoví z čerpané jistiny úvěru podle stavu ke dni zhotovení výpisu z úvěrového účtu, o výši splátkové měsíční povinnosti je dlužník měsíčně informován výpisem z úvěrového účtu, minimální výše splátky činí 100,- Kč. Nebude-li možno provést úhradu inkasem, je dlužník povinen úhradu provést jakoukoli jinou formou a v tom případě se zavazuje dohodnout si s bankou identifikaci účtu, na který bude platba směřována.

Z těchto ujednání plyne, že výše měsíční splátky (mimo splátku minimální) nebyla dohodnuta konkrétní částkou, byla pohyblivá v závislosti na čerpané částce úvěru, o výši splátky byl žalobce povinen žalovaného informovat a žalovaný byl povinen tuto oznámenou částku vlastním přičiněním zaplatit pouze tehdy, pokud na účtu neměl dostatek finančních prostředků.

Při respektování této autonomní normy pak nelze ani dovodit, jak žalobce v odvolání tvrdí, že by bylo možno bez příslušné procesní aktivity nárok posoudit jako nárok na zaplacení splátek či tak, že celá pohledávka, pokud by byla placena v měsíčních splátkách, se stala splatnou ke konkrétnímu (jinému) dni nežli k tvrzenému dni odstoupení od smlouvy. Je tomu tak z toho důvodu, že nebylo tvrzeno (ani prokázáno), jaká byla konkrétní výše měsíčních splátek (ve vazbě na vyčerpanou jistinu vždy ke dni zhotovení výpisu z účtu, byl-li vůbec po tvrzeném odstoupení od smlouvy vyhotovován) a shodně nebylo tvrzeno ani prokázáno, že o výši těchto splátek (za situace, kdy na účtu prostředky nebyly) po dni tvrzeného odstoupení od smlouvy byl žalovaný informován dohodnutým způsobem. Nepřísluší totiž soudu, aby se zcela odchýlil od žalobních skutkových tvrzení, prováděl o své vůli výpočty splátek a zjišťoval tak, kdy nastala splatnost případné poslední z nich, a to zejména za situace, kdy podle ujednání v bodu 2.3 podmínek se z úvěrového limitu platily i ceny za služby a „další platby“, o nichž soud v trvajícím závazkovém vztahu nemohl nic vědět. Vzal-li by odvolací soud v úvahu minimální měsíční splátku, tj. 100,- Kč, tak celá pohledávka se dosud v takových splátkách splatnou nestala.

Při závěru o platně uzavřené úvěrové smlouvě, pak není žádný důvod, aby byl nárok v řízení uplatněný, posouzen podle právní úpravy bezdůvodného obohacení, když takové posouzení je možné pouze v případě, je-li naplněna některá ze skutkových podstat zakotvených v § 451 odst. 2 obč. zák., což se v posuzované věci nestalo. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.11.2006, sp.zn. 33Odo 1310/2001, v němž byla při nezměněném skutkovém stavu řešena otázka posouzení nároku z nájemní smlouvy, která byla následně shledána neplatnou, příléhavý není.

Krajský soud proto dle § 219 o.s.ř. rozsudek okresního soudu jako správný potvrdil, a to včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobce se svým odvoláním úspěšný nebyl, přičemž žalovanému žádné náklady odvolacího řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

V Ostravě dne 15.10.2014

Za správnost vyhotovení:
Michaela Polčáková

Mgr. Dagmar Hanáková, v.r.
předsedkyně senátu